

БОРИС ЛАЗИЋ

ХАИКУ

Лето 2020

На игралишту
Јутрос газаш босоног
Ах, додир земље

Посрнуће
Те/жак наслов за прву књи/гу
Рече Аши

А на тој јари
Пред капијом, још гушћи –
Мирис кајсије

Жал. Сунчање. Наг,
Раширио је руке
И предао се.

Витла се, гори
Кипарис, шапти: Збогом!
Северне магле.

Мирис бензина
Покри пој зрикаваца –
Сутон. Крај пута.

Пливање пред сан.
Лек је у забораву,
Каже, уз осмех.

Тиха градина.
Ту ли нађе да мрава
Сече напола!

Сезан ту странац
Беше кроз цео живот.
Ти, једно лето.

Сезан ту странац
Беше кроз цео живот.
Ти, јесен једну.

Света Победа.
Где, иста је румен у
Твојим очима!

Нисам сам. Певам.
Дете трчи право у
Мајчин загрљај.

На Променади.
Промет је поклопио
Хуку таласа.

Празне обале.
Море једнако дише.
Све сам спорији.

Да! И мој брат је
Припадник култног клуба
Двадесет седам.

Док лије киша
Док лије даноноћно –
Чежња за братом

Мекота перја
бела мека постеља –
Бакина рука.

Искраден, спасен.
Лежиш на некој трави.
Ко мари закон.

Парче ледине
Иза кућа врх брега
Данас, и јуче

Одатле, поглед
Пуца на море и на
Врхове снежне

Одатле, рониш
И, стишан, ћутке, бдиш, – док
Носи те лахор

Та травка што пут
Себи крчи кроз бетон
И ти, исти сте.

Воњ жардињера,
Тешки запах мокраће –
На шеталишту.

Ништа. Устајем.
Има нечег у томе –
Кување кафе.

Ништа од тога
Не премаша – сливање.
Ех, предност форме!

Скорели измет
На сухом тротоару.
Јунско поподне.

Било који од
Тих природних покрета
Твори хаику

Онај тренутак
Када у рок изведби
Чујеш оргуље!

Нема те стазе.
Само жица и натпис:
Приватни посед.

Пише по стаклу.
Повлачи стих за стихом.
Витраж од речи.

Узми хартију.
Узми лист чист и бео.
Налиј горива.

Richard Wright
Качи хаику на штрик.
Проветравање.

Не пева Мистрал.
Не више. Сад и његов
Језик је мртав.

Хрпа гранчица
Тик уз мој прозор. Отуд
тај лепет крила!

Одшкринут капак.
Ноћ. Лепет за лепетом.
А јутрос: гнездо.